

Beverfelt osp i Målseiv etter
3. forsøk. Ola Arne Aune.

her vært svært variable, men de viser også at det er mulig å innføre bever til nye områder. For å få et vellykket resultat er det imidlertid nødvendig å finne fram til lokaliteter som tilfredsstillende krav den har. Det bør f. eks. være selvsagt at beverens vanlige fødemner er til stede, og da i en slik mengde at dyrene ikke spiser seg selv ut av området i løpet av noen få år. Men også vassdragets karakter ellers spiller inn. Ved å benytte de resultater vitenskapen har kommet til, vil i det hele mulighetene for en vellykket utsetting øke betraktelig. Men dessverre har det vist seg at de som har stått for utsettingene, ikke alltid har tatt tilstrekkelig hensyn til beverens livskrav. Forsøket i Troms kan

nevnes som eksempel på det. Dyrene vandret der straks til andre og bedre områder. Ved utsettingen i Finnmark synes en derimot å ha valgt langt bedre lokaliteter.

Selv om utsettingsstedet synes tilfredsstillende, gjør en likevel klokt i å regne med en ganske stor dødelighet den første tiden. Det er derfor nødvendig at antallet dyr som settes ut er forholdsvis stort, eller eventuelt at en fortsetter med å sette ut noen flere par de første årene.

Utsetting av bever på et såpass sentralt sted som Songli, vil naturligvis by på nyhetens interesse for nysgjerrige mennesker. Undersøkelser har imidlertid vist at forstyrrelser lett fører til at dyrene skifter oppholdssted. Særlig gjelder dette dyr som nylig har kommet til et sted. Derfor er det å håpe at en ikke bare finner tilfredsstillende lokaliteter, men også at en lar dyrene få den nødvendige ro.

ANNIKKEN AAS OG
EDEL MELLINGSETER

„Familien” på Trollheimshytta 1967

Trondheim, 27. april 1967.

Kjære Magne!

Du har så ofte, og dessverre, som oftest forgjeves, etterlyst bidrag til årboka, men her kommer i alle fall noe som jeg håper du kan bruke. Egentlig skulle det vært et bilde med, men dessverre var ingen av påskebildene av en slik kvalitet at de egnet seg. Imidlertid, hvis det ikke har alt for meget hastverk, kan vi ta på oss bunadene og få en eller annen til å forevige oss foran en dertil egnet tømmervegg, slik at illusjonene om Trollheimshytta kan komme for alle som hadde *gleden av å treffe oss i påsken 1967*. Var ikke den siste setningen passe innbilske?

Ha det riktig godt og vel møtt den 9.

Magnhild.

Påsken 1967 — ja, finnes det noe positivt å si om den? Maken til sammenhengende dårlig vær er det heldigvis lenge mellom vi opplever, men vi opplevde likevel noe som fikk oss til å glemme vanskeligheter og strabaser. Vi opplevde at 12 mennesker som (bortsett fra «veteranene») ikke kjente noe særlig til hverandre fra før, i løpet av de 12 dagene vi var på Trollheimshytta, ble sveiset sammen til en hyggelig «familie» med «Mamma Magnhild» og «Pappa Bjørn» som overhoder for en stor «barneflokk», og var «overhodene» for vanskelige, kunne vi søke trøst hos onkel Peder og onkel Kristian! Jo, vi hadde det kjempekost!

Men for å begynne med begynnelsen. Torsdag 16. mars reiste vi med buss til Surna, hvor vi heldigvis fant brødene som var bestilt, men for tidlig ekspedert, vel forvart på Kvammen gård. Herfra bar

det med drosje til Gråhaugen, der weaselen ventet på oss. Været var ikke aller verst da vi startet, men det varte ikke lenge før tåken og snødrevet sto som en mur rundt oss. Selv Løset, som kjenner Folldalen ut og inn, måtte innrømme at det var heller vanskelig å orientere seg, så kompasset måtte fram. Retningen ble tatt ut direkte mot syd, og etter ca. 3 timers kjøring med jevn kontroll av kompassretningen, skimtet vi hytta som en grå vegg i snøkavet. Noe godt inntrykk gjorde den ikke på oss i første omgang, dertil var vi alt for frosne og gjennomvåte. Men etter hvert som hytta, og vi med den, ble varmere, fortonet alt seg annerledes. Hytta *var* virkelig koselig.

Vi satte i gang med utpakking av matvarer og bagasje, og hva viste seg? Jo, at kjøttet ikke var med, og at en bag sannsynligvis gikk i «rute» mellom Trondheim og Kristiansund. Heldigvis hadde ikke Løset forlatt oss ennå, så han lovet å komme innover igjen med det manglende.

De to dagene vi hadde til disposisjon før gjestene var ventet, gikk som en røyk, med vasking og istandsetting av hytta, og vi ble etter hvert kjent med lokalitetene. Nytt av året var et flott uthus, med bl. a. «en liten avdeling» som vi undertegnede fikk æren av å innvie. Dessuten var det skigarderobe og et nødrom, hvor vi hengte opp nye gardiner og pyntet for den mannlige garde innen «familien». Her bodde nemlig Pappa (telegrafisten), drengen, kokken og tre søte gutter fra Heimevernet.

Vanntiningen gikk flott til å begynne med, allerede etter en time rant det fra kranene, og humøret steg mange grader. Men så plutselig kom det ikke mer — ja, hva så? I ånden så vi for oss en påske med snøsmelting og vannbæring fra bekken, for vi trodde selvfølgelig at brønnen var tom. Heldigvis viste det seg at så galt var det ikke, og da onkel Peder, med hjelp av en av TT's mange venner, Odd Hoel fra Oppdal, fikk gravet seg ned til brønnen, fant de at det var vann nok. Årsaken til mangelen i rørene var løv som hadde tettet igjen inntaket. Vi jublet!

Lørdag gikk vimpelen til topps, og da kvelden kom, var vi klare til å ta imot de første gjestene, som var TTT's førpåsketur. Det viste seg å være en hyggelig flokk, noe vi også kan si om alle de andre fjellvandrerne vi fikk kontakt med. Sjelden eller aldri så vi sure

fjes, og beundringsverdig syntes vi det var at de forble ved godt mot og holdt humøret på topp etter de strabasiøse dagsturene i det til dels forrykende uværet som hersket mesteparten av påsken. — Så om kveldene var det alltid allsang og peiskos — denne hyggen som vi lærte å forstå at var noe av TT.

Vi som tok denne jobben med å stelle for gjestene på Trollheimshytta i påsken, hadde belaget oss på hardt arbeide og lite fritid, men som følge av det dårlige været, ble det få gjester og mange hyggestunder. Det ble etter hvert et enestående godt forhold mellom oss på kjøkkenet, noe som gjorde at arbeidet gikk som en lek — aldri hadde vi trodd at det var så moro å stå ved oppvaskbenken. Vi trallet og sang mens vi redde de tungvinte og gammeldagse sengene, og «jo mere vi var sammen, jo gladere ble vi». Dette tror vi Trollheimshytta med all sin sjarm og koselige atmosfære har en god del av æren for.

Morsomme begivenheter var det ingen mangel på, som f. eks. da et av «barna» skulle hente melk i spisskammeret og fant et nytt «familiemedlem» som ikke tidligere var regnet med — en søt og riktig fet mus — av det late slaget, som bare kikket opp og så *spaserte* ut gjennom den åpne bakdøren. Hylet som fulgte kan ikke beskrives, men Edle drakk kaffe resten av påsken. Heretter banket Randi alltid på døren før hun avla spisskammeret et besøk, og onkel Kristian, som burde tilhøre «det sterke kjønn», kikket gjennom glassruten før han gikk inn.

En natt våknet vi med et brak. Det var som om hele hytta ville styrte sammen. Magnhild, mamma'n vår, hoppet opp av senga som et skudd og sa forskrekket at nå eksploderte varmtvannskjelen. — Men braket forsvant like plutselig som det kom, og vi barna beroliget mamma og sa at det sikkert bare var ras i Svartådalen. Vi krøp til køys igjen, men så begynte livet på nytt. Vel, det var ikke annet å gjøre — vi tappet «hætvatn» som det heter på surndalsk, og heldigvis gikk det bra. Kjelen eksploderte ikke, den bare kokte.

Langfredag var været slett ikke bedre enn tidligere, og etter hvert som tiden gikk, ble vi klar over at vi ikke ville få noen gjester i det hele tatt. Fire gutter fra Rindalen var blitt over fra natta før, så «familien» ble da ikke helt for seg selv. Andakt skulle det også

være, men vi fikk telegram om at han som skulle holde den, måtte melde pass for værgudene.

Ved ellevetiden om kvelden mottok pappa telegram om at tre personer var savnet på strekningen fra Trøllheimshytta til Gjevilvasshytta, og blant oss «barna» som ikke hadde opplevd noe slikt før, ble det nesten panisk stemning. Men «skapningens herrer» forholdt seg rolige og besluttsomme, og ved ett-tiden om natten dro Heimevernskarene pluss de fire gjestene ut på leting.

Vi som var igjen på hytta, hadde ingen muligheter for å sove, dertil var situasjonen for alvorlig. Dessuten måtte vi gjøre alt klart for mottakelse av eventuelle skadede, og selv om vi nok ville håpe på det beste, var det ikke til å unngå at vi så for oss de mest grusomme følger.

Heldigvis gikk alt bra, ved 15-tiden fikk vi melding om at de savnede befant seg i god behold på Jøldalshytta, som ikke hadde radioforbindelse med omverdenen. Vi håper de bevilgende myndigheter tar konsekvensen av denne hendelsen, og støtter TT i sine anstrengelser for å få en pålitelig forbindelse i påsken, slik at ikke flere liv unødig blir satt i fare.

Påskeaften er som regel en riktig festkveld på Trollheimshytta, har vi latt oss fortelle, og mange hadde også meddelt sin ankomst. Men besøket ble såre lite — under 20 gjester — likevel, de få som var der, koset seg storligen. Tradisjonelt ble det servert rømmegrøt og spekemat, og i år var det til og med dessert å få. Bløtkake og kaffe i peisestua hørte også med.

Sent om kvelden første påskedag fikk vi telegram om at vi måtte gå de to milene ned til Gråhaugen på ski, da weaselen hadde kjørt i stykker. Meldingen ble mottatt med noe blandede følelser — særlig av kokken, onkel Kristian, som ikke hadde gått på ski på 16 år, og som nå måtte ta seg fram på lånte ski. Til hans ros skal sies at han viste god sportsånd, spøkte og lo.

Mandag opprant med sol fra skyfri himmel, så det tegnet til å bli en fin tur. Etter at de siste gjestene hadde forlatt hytta, måtte vi bare starte opp for å nå den ventende drosjen på Gråhaugen. Pappa vinket oss farvel, for familiens overhode skulle selvfølgelig hentes i helikopter. Han bar alle sakene sine ned på myra, merket

av landingssted og ventet — og ventet. Men værgudene hadde fremdeles noe de skulle ha sagt, det blåste opp til stiv kuling, og noe helikopter kom det ikke, derimot kom «overhodet» nokså redusert og andpusten til Gråhaugen ti minutter etter at vi andre var dratt.

Vel nede på Bolme pensjonat, var vi litt vemodige ved tanken på at påsken var over. Ingen av oss hadde lyst til å reise til byen, vi lengtet allerede tilbake til hytta. Men vi trøstet oss med at det var bare tre måneder til sommeren, og da skulle nesten hele familien samles igjen. Dette å arbeide på en av Turistforeningens hytter, kan ikke betraktes som en vanlig jobb. En engasjeres uvilkårlig i det spesielle vandrer miljøet, det gir noe til en og en føler at en gjør nytte for seg. Visst kan det bli anstrengende av og til, men likevel vil vi anbefale alle som har anledning til det, å gjøre en innsats for Trondhjems Turistforenings hytter.

Vi håper på at vi får lov å komme tilbake til Trollheimshytta og den vakre naturen der, i alle fall for oss ga dette mersmak!

Som avslutning vil vi på vegne av Mamma, Pappa, Sissel, Åse, Randi, onklene Peder og Kristian, samt de tre søte fra Heimevernet, takke alle dem som gjennom årene har jobbet for TT, bygget hytter langt inne i fjellet, og som ved sin innsats har lagt grunnlaget for det hyggelige miljøet vi nå fikk ta del i.

TAKK FOR OSS!